

Nej, man vil her, havde jeg nær sagt, med Vold og Magt Lovgive for at faa Rentefoden ned, det have vi set ogsaa i andre Sager, baade her og i det andet Ting. Renten skal bringes ned, coûte qui coûte, med naturlige eller unaturlige Midler, ligemeget! Rentefoden skal ned! — Men, som den foregaaende ærede Taler allerede har sagt: det staar ikke i nogen Rigsdags, heller ikke den danske Rigsdags Magt, at bestemme hvad Rente, der skal gaa mellem Mand og Mand. Man kan naturligvis gerne give Nagerlove, alligevel: det spottes, man finder Udveje, selv om man har saadanne Bestemmelser. At man her ved blot at udtale et vist Princip, at der skal gives $3\frac{1}{2}$ pCt., under visse Forudsætninger indtil 4 pCt., skulde kunne forandre de økonomiske Love, der regere Samfundet, kan der naturligvis slet ikke være Tale om. Vel er Rigsdagen en mægtig Faktor, men saa mægtig, at den kan forandre de økonomiske Love, er den ikke. Det næste er virkelig, at man vil forsøge paa at forandre Naturlovene, og at vi vedtage den Lov her i Rigsdagen om, at i Kongeriget Danmark er Lyngdeloven ophevet — dog ikke paa Færverne! — Det økonomiske Liv gaar nu sin Gang uden at spørge Rigsdagen derom, og stønt jeg erfender, at den gamle Lov af 6te April 1855 ikke gør anden Skade end at volde Debitorerne en Del Ulejlighed og faa dem til at betale lidt mere til Sagsførerne for at arrangere Laan o. s. v. — hvad der jo er fedeligt for Debitorerne, mindre fedeligt for Sagsførerne — synes jeg dog virkelig, at vi snart skulde kunne blive enige om at komme bort fra den Slags Ting. Men i Steedet for det skal man nu til i Aaret 1895 at maffe om paa Loven af 6te April 1855, udvide den til i Tilfælde, som den slet ikke har tænkt paa, oven i Købet at sætte Rentefoden ned og saa i øvrigt formelt lade, som om det endnu var Loven af 6te April 1855, som man skulde gentage.

Nej, skulde vi røre ved den Sag, er der kun eet rationelt at gøre. Ligeom vi i 1855 erklærede, at i alle Gældsforhold, hvor der ikke var Bant i faste Ejendomme, var Rentefoden fri, der var ingen Grænse, ingen Nager, saa lad os nu komme til det Resultat, at dette sidste ogsaa skal gælde for faste Ejendomme. Ejendomsbesidderne komme ikke til at betale en eneste Dre mere i Rente, hvis vi have den Lov, end de give nu, det bliver akkurat det samme, men man opnaar blot den Ting, at dette Stempel, som den danske Nation har sat paa sig selv ved saadanne Love, som den af 6te April 1855 og den, vi her skulde vedtage — dette Stempel

af at være Molboere alle sammen eller høre hjemme i Abdera — det faa vi heldigvis taget bort fra Nationen; det vilde være opnaaet.

Vil man nu endelig være saa folkelig, at man tror, det er den sandede Folkelighed, at komme Folks Uvidenhed og Dumhed — kan jeg vel nok sige — i den Grad møde, som vi gøre ved et Lovforslag som dette, saa maa de, der ynde den Slags Folkelighed, gøre det. Jeg holder ikke af den Slags Folkelighed, saa hvis det ikke var af Høflighedshensyn over for det andet Ting, vilde jeg stemme mod Overgang til 2den Behandling, men jeg vil være meget villig til, naar det foreslaas, at lade Lovforslaget gaa i Udvalg.

Madjen-Mygdal: De to ærede Talere, som have haft Ordet om det foreliggende Lovforslag, have jo talt imod Forslaget, den sidste ærede Taler endog saa i meget stærke Udtryk, han tog i særlig Grad haardt fat paa Forslaget. For mit Vedkommende vil jeg sige, at jeg er ikke nogen særlig Beundrer af det foreliggende Lovforslag. Jeg tror, det kunde have været adskilligt bedre, men jeg vil alligevel i Modsetning til de to foregaaende Talere gerne lægge et godt Ord ind for Forslaget og anbefale det til videre Fremme. Det kan gerne være, at det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) har Ret i den Betragtning, han gjorde gældende til at begynde med, at den almindelige Rentefod ikke er $3\frac{1}{2}$ pCt., til Trods for at vi have foretaget betydelige Omskrivninger af vore Statslaan, og til Trods for, at vore Kreditforeninger have foretaget betydelige Omskrivninger til en lavere Rente. Det kan gerne være, at det ærede Medlem har Ret i at sige, at den almindelige Rentefod er ikke $3\frac{1}{2}$ pCt., men om ogsaa det ærede Medlem har Ret i det, saa er det lige fuldt sikkert nok — i alt Fald efter min Overbevisning — at Forholdet er saaledes, at det er vor Pligt, dersom det staar i vor Magt i det hele taget, at bidrage, hvad vi formaa, til, at den almindelige Rentefod kan gaa ned. Jeg skal ikke komme ind paa at gentage Forhandlingerne fra i Gaar, hvor der blandt andet blev gjort opmærksom paa Nødvendigheden af, at den almindelige Rentefod gik ned, der blev talt om det almindelige Prisfald over hele Linien, og hvorledes det almindelige Prisfald paa Produkter med Nødvendighed ogsaa maatte medføre Nedgang i den almindelige Rentefod, og hvorledes det ogsaa langsomt er sket, saaledes at den almindelige Rente særlig i